

Τί Μένε πολυσημαντος' στο φωτεινόν Βασιλειον. .
 Π. — Άγόρασε κι' ό Κάϊζερ τόν θαυμαστόν Άχιλλειον,
 όπου δεν έχει κήρυξεις, κουνούκια, φύλλους, σκίπτες,
 μη και για' αυτό τόν γεγονός μη λέξει, σύ δεν είπες.

Φ. — Με συγχωρείς, πού γεγονός
 τοιούτον ελησμόνησα,
 και ξεπλωμένος αδρανώς
 και τουτου δεν ετόνισα.

Π. — Πώς παραβλέπεις, Φασουλη, τοιαυτά γεγονότα,
 και φαίνεσαι κολοκυθας ;

Φ. — Με συγχωρείς, με συμπάθει,
 πλήν σήμερον αναφώνω προς πλήθη κεχινότα :

Τήν αγοράν τήν άγαστήν
 έλατε ν' άμνηνώσωμεν,
 και τόν κλεινόν άγοραστήν
 οι πάντες προσκυνήσωμεν.

Τώρα θ' άκούμε δυνατά
 του Κάϊζερ μπουμπουνητά
 και περυσίτρων κτύπους
 'στούς μυροδόλους κήπους.

Τώρα θα περιφέρεται θαρακισμένιος ' Άρης,
 τώρα θα τρίβουν θώρακες κι' άστραφτερά λεπίδια,
 και μήτε για' τόν Χάινε καμμιά θα γίνη χάρις,
 μη και σ' έκείνον γρήγορα θα πούνε : ξεκουμπήδια.

Δεύτε πανηγυρισώμεν μεγάλην αγοράν
 κι' άνέλπιστον χαράν,
 και 'στο λαμπρόν Άχιλλειον, ώ παιδες Άχιλλέων,
 τόν Άχιλλέα ψάλωμεν τών Πρώσων Βασιλέων.

'Οποία σύσφιγξις δεσμών
 όπότεν με παροξυσμέν
 τρανοί Δραγόνοι : τής φρουράς και λάμποντες Ουλόνοι
 πετουν σπαθιά και κράνη,
 και μπράτσο με τους Κόντιδες βγαίνουν 'στης Σπιανάδες
 και κάνουν πατινάδες.

Τέτοιο καλό δεν τ' έλπιζε κανένας να γενή,
 τώρα κοντά μας θάχωμε μεγάλο συγγενή,
 τώρα τό καλοκαίρι του θα τό περνά μ' έμιας
 και 'στούς Ρωμους χαζίρικος θα πέφτει λουκουμάς,
 κι' ό Βασιληάς μας σαν ιδη' τό βράτος πώς συμφύρει
 'μπορει κι' αυτός 'στην Κέρκυρα να κάνη καλοκαίρι.

Κάτι θα φέξη και για' αύς τό πάγκαιον τό κτήμα,
 κι' ό Κάϊζερ ό λατρευτός
 φιλέλλην θα γενή κι' αυτός
 με τās συχνάς διατριβάς εις τών Ρωμωτών τό κλίμα.

Με τόν καιρό θα γνωρισθί μαζί μας έκεί πέρα,
 κάθε φίλια γίνεται με τήν συχνή τήν σχέσι,
 και θέλωτας μη θέλωτας φίλος θα' εγγί μι' έμια
 και σαν τόν Δούγκαν πιθανόν κι' άρχαία να φορέση.

Έξάρετς τήν αγοράν του Μεγαλειοτάτου
 κι' αυτοπροσώπως τώρα πιά θα τρέχωμε κοντά του
 να λέμε τά δεινά μας
 και τά παράπονά μας.

Κι' έκείνος, όπου σήμερα πόντον και γην σκαλεύει
 και μās άγάπηος πολύ,

Έτσι γλυκά θα μι' έμηνι :
 μην κλαίτε, θάρρος, Άχιλλεϊ, κι' ή μοίρα σας δουλεύει,
 και πιθανόν προς χάριν σας να γίνη και 'στην Τήνο
 του Κάϊζερ Άχιλλειον κέρχσθε και σ' έκείνο.

Π. — Τήν Άνασσαν τών Βρεττανών κι' έγώ θα προσφωνήσω
 και τράβα παραπίσω.

**Ο Περικλέτης προσφωνών
 τήν Άνασσαν τών Βρεττανών.**

Πάλιν μέσα 'στάς κλεινάς
 τās τοσοῦτον φωτεινάς
 ήλδες, Άνασσα κλεινή
 κι' ύπερ πάσας φωτεινή.

Δέν λυπήθηκες λεφτά,
 'πηρες πήλινα κανάτια,
 πού δεν έχουν άπ' αυτά
 τής Άγγλίας τά Παλάτια,
 για' να κάνουν τό νερό
 μέρα νύκτα δροσερό.

'Όμως και τακρούχι' πηρες, Άνασσα περικλυτά,
 πού τά βάζουν φτερωτοί
 τών Ρωμωτών σταυρατείοι.

Με θαρρώ, χαρίτων χάρις,
 πώς είρχασες, να πάρη,
 και λιγάκι πασαστέμπο και καμπόσους κερκίλεδες,
 να τους βλέπουν οι Μυλλέρδοι, να τους βλέπουν ή Μυλλαίτες,
 και να μάθουν με τί τρόπο κι' εργασία μη' χαρά
 κι' άνου οι Ρωμιοί τήν Νίκη και τής κούβου τά φτερά.

Άνασσαν ώρασιότερα,
 πάλιν σέ παρακαλώ
 να μās έρχοσ' έδω πέρα
 κάθε λίγο για' καλό,
 και με τāsας τών Έλλήνων
 άναμνήτεις φορτωμένη
 γυρίζη 'στο Λονδίον
 κάπως έξελληνισμένη.

Είς τό Στάδιον έκείνο να βραβείης άθλητάς
 και Σχολείων μαθητάς,
 πάντα σέ Πανελληνίους να τυχαίης και σέ σχολαίς,
 κι' έγώ χάσκων αδρανής
 να θρηνώ για' τους γονείς,
 όπου θέλουτ τά παιδιά των κάθε τόσο μεντζι σόλας.

Δέξου φίλημα 'στο χέρι κι' άπό τόν Ξυλιών Βάρδο,
 πού χαεύει και γελεί...
 χειρετίματα πολλά
 κι' άπό μέ 'στον Έδουάρδο.

Φ. — Ό χρυσομάλλη Μάτε, δέξου μεγαλυνώριον,
 και σύ με τά μεγαλ' αυτά τετραπόδον μακάριον
 μαζί μας χειροφύριζε
 και σέ χωράφιμα γυρίζε
 και με γυροσίματα βαρεμά
 ζήσκει τήν πρασινάδα,
 ό κόσμος διχως γαδιουμά
 δεν έχει νοστιμάδα.

Π. — Ό Μάτε σέ χειρετά, κι' έγώ 'στούς κήπους έξω
 έπινομά μαγιάτικας του φίλου να τής βρέξω.